Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 86 658 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren respectievelijk staatloos en van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren op 7 december 2006 het Rijk te zijn binnengekomen, dienen op 8 december 2006 elk een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 28 december 2006, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen dringende beroepen in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 6 april 2007 neemt de commissaris-generaal bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen beroepen in bij de Raad van State.

1.4. De Raad van State verwerpt op 23 januari 2009 de ingestelde beroepen.

1.5. Op 1 december 2011 dienen verzoekers beiden een tweede asielaanvraag in.

1.6. De adjunct-commissaris-generaal neemt op 14 maart 2012 beslissingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers worden geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u staatloos bent. U werd op 6 februari 1980 geboren in de stad Baku, in de voormalige SSR Azerbeidzjan. Uw vader was van Azerbeidzjaanse origine, uw moeder van Armeense origine. Op 8 december 2006 vroeg u een eerste maal asiel in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

Van 1980 tot 1987 woonde u samen met uw vader, uw moeder en uw broer, [A. A.] [O.V …], in Azerbeidzjan. Tijdens de etnische onlusten in 1987 vluchtten jullie naar Armenië. Uw vader raakte vermist en u hebt sindsdien niets meer van hem vernomen. Van 1987 tot 1998 woonden jullie in de stad Yerevan in Armenië. In Armenië werden jullie gediscrimineerd omwille van jullie gemengde etnische origine. U werd geslagen en uitgescholden door andere Armeense jongeren. Jullie konden ook geen Armeens paspoort krijgen. In 1998, nadat jullie de middelbare school hadden doorlopen, beslisten jullie om te vertrekken, gezien u en uw broer zonder verblijfsdocumenten niet verder konden studeren en geen werk zouden kunnen vinden. Van 1998 tot 2001 woonden jullie in Georgië, waar jullie opnieuw vergeefs verblijfsdocumenten probeerden te bekomen. In 2001 beslisten u en uw broer om te vertrekken naar Rusland. Uw moeder, die intussen was getrouwd, waardoor zij verblijfsdocumenten had verkregen, bleef in Georgië. Van 2001 tot 2006 woonden u en uw broer in Moskou. Gezien jullie illegaal in Rusland waren, hadden jullie vaak problemen met de politie. In 2001 werd jullie asielaanvraag in Rusland verworpen omdat jullie geen identiteitsdocumenten konden voorleggen. Jullie probeerden tevergeefs een geboorteakte te bekomen bij de Azerbeidzjaanse ambassade in Moskou. Sinds 2003 woont u samen met uw partner, [K. D.] [O.V. …], een Armeens staatsburger van Armeense origine, die met haar ouders in Moskou woonde. Uw partner werd door haar ouders verstoten omdat zij een relatie had met een (deels) Azeri-man. In 2004 werden uw twee oudste zonen geboren in Moskou. In november 2004 werd u op straat zwaar geslagen door een groep Russische nationalisten. In de zomer 2006 werd uw broer eveneens het slachtoffer van een racistische aanval. In december 2006 vertrokken u en uw broer samen met jullie gezinnen naar België.

Op 8 april 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep dat u tegen deze beslissing had aangetekend bij de Raad van State werd verworpen op 23 januari 2009 (arrest 189734). Het beroep dat uw broer had aangetekend werd verworpen op 28 juni 2010 (arrest 205851). Op 8 september 2010 vroegen uw broer en zijn vrouw een tweede maal asiel. Op 17 februari 2011 werd hun asielaanvraag geweigerd door het Commissariaat-generaal. Op 9 september 2011 werd hun beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 66384). Op 1 december 2012 vroegen u en uw vrouw een tweede maal asiel. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U verklaarde dat u België niet hebt verlaten. Verder bleef u bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. In 2008 diende u bij de rechtbank van eerste aanleg in Charleroi een aanvraag in tot erkenning als staatloze. In dit verband schreef uw advocaat brieven naar verschillende ambassades. De ambassades van Georgië en de Russische Federatie bevestigden dat u geen staatsburger van deze landen bent. Van de ambassades van Azerbeidzjan en Armenië kreeg u geen reactie. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: drie brieven van uw advocaat aan de ambassade van Armenië, twee brieven aan de ambassade van Azerbeidzjan, één brief aan de ambassade van Georgië, één brief aan de ambassade van Rusland, één antwoord van de ambassade van Rusland, één attest van het Ministerie van Migratie van Rusland, enkele documenten in verband met uw aanvraag tot erkenning als staatloze bij de rechtbank van eerste aanleg in Charleroi en enkele documenten van een organisatie met de naam 'World Service Authority'.

B. Motivering

U beweert dat u sinds 1987 staatloos bent. Zowel in Armenië, in Georgië als in de Russische Federatie kon u geen verblijfsdocumenten bekomen, waardoor u in deze landen geen leven kunt opbouwen met uw gezin. U vreest ook dat u en uw vrouw bij een eventuele terugkeer naar Armenië

zullen worden geviseerd omwille van uw (gedeeltelijk) Azeri-origine. U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie opnieuw zult worden geviseerd door Russische nationalisten.

Vooreerst moet worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag op 8 april 2007 werd verworpen door het Commissariaat-generaal. Ook de asielaanvragen van uw broer [A. A.] [O.V …], en uw vrouw, [K. D.] [O.V. …], werden toen verworpen. Er kon immers worden vastgesteld dat jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden over verschillende aspecten van jullie asielrelaas; namelijk over jullie pogingen om identiteitsdocumenten te bekomen bij de Azerbeidzjaanse ambassade in Moskou, over de afpersingen door de politie in Moskou en over het incident waarbij u het slachtoffer zou zijn geworden van een racistische aanval in Moskou. Het beroep dat u tegen deze beslissing had aangetekend bij de Raad van State werd verworpen op 23 januari 2009 (arrest 205851). Het beroep dat uw broer had aangetekend werd verworpen op 28 juni 2010 (arrest 205851). Aansluitend moet worden opgemerkt dat de tweede asielaanvraag van uw broer [A.] – die steunde op dezelfde asielmotieven die u momenteel inroept – op 17 februari 2011 werd geweigerd door het Commissariaat-generaal. Het Commissariaat-generaal meende dat uw broer – die eveneens een aantal brieven gericht aan verschillende ambassades had voorgelegd – niet kon aantonen dat hij effectief staatloos zou zijn. Daarenboven bleek dat uw broer cruciale informatie over de identiteit van hem en zijn gezinsleden had achtergehouden voor de Belgische asielinstanties (cf. kopie beslissing broer in bijlage). Op 9 september 2011 werd het beroep van uw broer tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 66384).

Vervolgens meent het Commissariaat-generaal dat de nieuwe elementen die u aanbrengt in het kader van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

Gezien u bij uw tweede asielaanvraag blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde (DVZ vragenlijst; CGVS gehoorverslag), blijven de toen vastgestelde tegenstrijdigheden over uw problemen met Russische nationalisten in Moskou onverminderd gehandhaafd.

Verder kunt u ook niet aannemelijk maken dat u effectief staatloos bent. In dit verband kon het Commissariaat-generaal immers enkele vaststellingen doen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf voor uw komst naar België in 2006 ernstig ondermijnen. Zo is het zeer opmerkelijk dat uw vrouw absoluut geen idee bleek te hebben hoe lang u reeds in Rusland had gewoond vóór jullie elkaar in 2003 leerden kennen. Zij kon zelfs niet zeggen of u toen reeds één, vijf, tien of twintig jaar in Rusland woonde. Zij bleek ook niet te weten in welk land u had gewoond voor u naar Rusland was gekomen. Zij wist zelfs niet met zekerheid of u ooit in Armenië had gewoond of niet (CGVS vrouw, p. 4-6). Dit is absoluut niet geloofwaardig. Indien u uw staatloosheid als belangrijkste asielmotief aanhaalt, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw toch enig idee hebt waar u zoal zou hebben verbleven voor u haar leerde kennen. Daarenboven bleek dat jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden over het verblijfsstatuut van uw vrouw in Rusland. U beweerde dat zij legaal in Rusland verbleef (CGVS, p. 12), terwijl uw vrouw zelf beweerde dat zij steeds illegaal in Rusland had gewoond. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat zij u had voorgelogen over haar verblijfsstatus in Rusland. Uw vrouw verklaarde dat ze eigenlijk niet wist waarom ze hierover had gelogen (CGVS vrouw, p. 3-4). Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet geloofwaardig is. Gezien het grote belang van een verblijfsstatus in Rusland, is het absoluut niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de werkelijke verblijfsstatus van uw vrouw, of, dat zij hierover – zonder aanwijsbare reden – zou hebben gelogen. Vervolgens bleken jullie ook ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over enkele belangrijke identiteitsdocumenten. Zo beweerde uw vrouw tijdens haar eerste asielaanvraag dat ze haar Armeens paspoort bij de passeur had gelaten toen jullie naar België reisden (DVZ verklaring vrouw 1e AA, p. 19). Tijdens haar tweede asielaanvraag beweerde zij echter dat haar Armeens paspoort was afgenomen door haar ouders in Moskou. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde ze dat ze misschien een kopie van haar paspoort bij de passeur had gelaten, maar dat haar origineel paspoort in Moskou was gebleven (CGVS vrouw, p. 5-6). Deze uitleg klinkt weinig overtuigend en lijkt vooral bedoeld om deze tegenstrijdigheid post factum op te heffen. Voorts bleken u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de geboorteaktes van jullie tweeling die in 2004 in Moskou was geboren. U verklaarde dat jullie in Moskou geen geboorteaktes hadden gekregen (CGVS, p. 13-14), terwijl uw vrouw beweerde er wel degelijk geboorteaktes waren, die echter verloren waren geraakt. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon zij hier geen aannemelijke uitleg voor geven (CGVS vrouw, p. 6). De vaststelling dat jullie ongeloofwaardige verklaringen aflegden over deze uiterst belangrijke documenten is in uw geval absoluut relevant, gezien het paspoort van uw vrouw en de geboorteaktes

van uw kinderen cruciale informatie kunnen bevatten over uw identiteit (vb: naam, staatsburgerschap, verblijfsstatus, officieel huwelijk). Gezien jullie verklaring over het ontbreken van deze documenten niet geloofwaardig zijn, heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te vermoeden dat u essentiële gegevens over uw identiteit, uw staatsburgerschap of een eventueel legaal verblijf in Rusland probeert achter te houden.

De documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, kunnen ook niet aantonen dat u effectief staatloos bent. De stukken in verband met uw aanvraag tot erkenning als staatloze bij de rechtbank van eerste aanleg (stuk 9, 10, 12) tonen weliswaar aan dat u een dergelijke aanvraag indiende, maar vormen geen bewijs van uw bewering dat u effectief staatloos bent. Het 'paspoort', de 'geboorteakte' en de 'identiteitskaart' (stuk 14, 15, 16), die werden uitgegeven door een Amerikaanse NGO met de naam 'World Service Authority', zijn geen wettelijk geldende reis- of identiteitsdocumenten (cf. informatie in bijlage). Bijgevolg kunnen deze stukken niet worden gezien als een bewijs van uw identiteit of van uw bewering dat u staatloos bent. Wat betreft de correspondentie die uw advocaat voerde met de ambassades van Azerbeidzjan, Armenië, Georgië en Rusland (stuk 1-7), vertelde u dat u enkel repons kreeg van de laatste twee ambassades. Uit het antwoord van de Russische ambassade (stuk 8), blijkt inderdaad dat u geen staatsburger bent van de Russische Federatie. Ook het attest van het Russische Ministerie van Migratie, dat vermeldt dat u in 2001 een asielaanvraag zou hebben ingediend in Rusland (stuk 11), bevestigt dat u geen Russisch staatsburger bent. Van uw bewering dat u van de Georgische ambassade een schriftelijke bevestiging ontving dat u geen Georgisch staatsburger bent, legde u echter geen bewijs voor (CGVS, p. 5). Uw bewering dat u géén schriftelijke repons kreeg op de brieven van uw advocaat aan de ambassades van Armenië en Azerbeidzjan en dat ook uw persoonlijke bezoeken aan deze ambassades vruchteloos waren, kan niet worden geverifieerd (CGVS, p. 5). Op basis van de door u voorgelegde documenten kan dus enkel worden afgeleid dat u geen staatsburger bent van de Russische Federatie. Dit bewijst niet dat u geen ander staatsburgerschap zou hebben.

Bovendien, in de hypothese dat u effectief staatloos zou zijn, wat u zoals gezegd niet aannemelijk kunt maken, merkt het Commissariaat-generaal op dat Armenië in elk geval als een land van gewoonlijk verblijf kan worden beschouwd. U verklaarde immers dat u van 1987 tot 1998 in Armenië hebt gewoond. U zou gedurende deze periode van 11 jaar ook legaal in Armenië hebben verbleven, gezien u volgens uw verklaringen over een officieel registratieadres beschikte (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u in Armenië geen problemen had met de autoriteiten, maar dat u wel discriminatie ondervond door medeburgers omwille van uw gemengde etnische origine. Er dient te worden vastgesteld dat de feiten die u verklaarde te hebben meegemaakt, namelijk dat u tijdens uw jeugd in Armenië werd uitgescholden en geslagen door Armeense jongeren omwille van uw (gedeeltelijk) Azeri-origine, weliswaar verwerpelijk zijn, maar niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 8-9). Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat personen van Azeri-origine actueel geaccepteerd worden in het dagelijkse leven in Armenië en dat er ten aanzien van hen geen sprake is van vervolging of discriminatoire behandeling (cf. SRB 'Situatie van de Azerbeidzjaanse minderheid en van gemengde koppels in Armenië' in bijlage). Er is dan ook geen aanwijzing dat er bij terugkeer in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van uw (gedeeltelijk) Azeri-origine. Gezien u ook van (gedeeltelijk) Armeense origine bent, gezien u de Armeense taal spreekt en gezien u een Armeense familienaam hebt (een belangrijke indicator van etniciteit), zijn er ook geen redenen om aan te nemen dat u zich niet in Armenië zou kunnen vestigen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. Algemeen Ambtsbericht 'Staatsburgerschaps- en Vreemdelingenwetgeving in Armenië'), blijkt dat u zich, zelfs indien u staatloos zou zijn, op een legale manier met uw gezin in Armenië kunt vestigen. Uw vrouw is immers Armeens staatsburger. Bijgevolg zijn ook uw kinderen van rechtswege Armeense staatsburgers (Ambtsbericht, p. 11). Op basis van deze familiebanden komt u in aanmerking voor een tijdelijke verblijfsstatus in Armenië, die op termijn kan worden omgezet in een permanente verblijfsstatus. Daarenboven kunt u op basis van uw Armeense origine ook een 'speciale verblijfsstatus' aanvragen (Ambtsbericht, p. 25). Tenslotte, nog steeds in de hypothese dat u staatloos zou zijn, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat u ook aan meerdere criteria voldoet om in Armenië via de procedure van 'vereenvoudigde naturalisatie' het Armeens staatsburgerschap te verwerven (Ambtsbericht, p. 12, 29, 30). Van de vele tienduizenden voormalige vluchtelingen uit Azerbeidzjan die in momenteel Armenië verblijven, heeft de overgrote meerderheid intussen via deze procedure van vereenvoudigde naturalisatie het Armeens

staatsburgerschap verworven (Ambtsbericht, p. 27). Op basis van bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-generaal dat, indien u effectief staatloos zou zijn, wat u zoals gezegd niet aannemelijk kunt maken, uw asielaanvraag ongegrond is.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er in uw geval geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, [K. D.] [O.V. …], eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing genomen in hoofde van verzoekster is verder gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Op 8 december 2006 vroeg u een eerste maal asiel in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

In 2002 verhuisde u met uw ouders van Armenië naar de stad Moskou in Rusland, waar jullie illegaal verbleven. In 2003 leerde u in Moskou uw man, [K. A.] [O.V. …], kennen. Hij was staatloos sinds hij in 1987 uit de toenmalige SSR Azerbeidzjan was gevlucht. Uw ouders keurden jullie relatie af, gezien uw man van gemengd Azerbeidzjaans-Armeense origine was. In 2004 beviel u in van een tweeling. In november 2004 werd uw man op straat aangevallen door Russische nationalisten. In 2006 werd uw schoonbroer, [A. A.] [O.V …], eveneens het slachtoffer van een racistische aanval. In december 2006 vertrokken jullie samen vanuit Moskou naar België.

Op 8 april 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep dat u tegen deze beslissing had aangetekend bij de Raad van State werd verworpen op 23 januari 2009 (arrest 189734). Het beroep dat uw schoonbroer had aangetekend werd verworpen op 28 juni 2010 (arrest 205851). Op 8 september 2010 vroegen uw schoonbroer en zijn vrouw een tweede maal asiel. Op 17 februari 2011 werd hun asielaanvraag geweigerd door het Commissariaat-generaal. Op 9 september 2011 werd hun beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 66384). Op 1 december 2012 vroegen u en uw man een tweede maal asiel.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u België niet hebt verlaten. Verder bleef u bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde.

B. Motivering

Alvast zij erop gewezen dat, gezien u Armeens staatsburger bent, in uw geval uw asielaanvraag dient te worden afgewogen ten aanzien van de Republiek Armenië.

U vreest dat u en uw echtgenoot, [K. A.] [O.V. …], in Armenië zullen worden geviseerd omwille van zijn gemengde Azerbeidzjaans-Armeense origine.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas, meer bepaald het feit dat hij staatloos zou zijn, niet geloofwaardig bleek. Daarenboven bleek uit objectieve informatie dat jullie in geval van terugkeer naar Armenië geen risico lopen op vervolging omwille van de (gedeeltelijk) Azeri-origine van uw echtgenoot. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de

Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot, die deels is gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen jullie onderlinge verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

[…]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat de vluchtelingenstatus betreft

2.1.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de (adjunct-)commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding.

2.1.3. In zoverre verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient verder te worden aangenomen dat zij zich beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 5 maart 2012 op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op de verslagen van deze gehoren. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de adjunct-commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De adjunct-commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en heeft zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.1.5. Verzoekers tonen verder, door aan te voeren dat hun asielaanvragen los staan van de asielaanvraag die verzoekers broer indiende en dat deze dan ook volledig onafhankelijk van elkaar dienen te worden beoordeeld, ook niet aan dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. De Raad kan enkel herhalen dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder wel degelijk is overgegaan tot een individuele beoordeling van verzoekers hun asielaanvragen, en niet louter wordt verwezen naar de beslissingen genomen ten aanzien van de broer van verzoeker. Immers, uit de redactie van de bestreden beslissing blijkt dat de verwijzing naar de beslissingen genomen in hoofde van verzoekers broer slechts ten informatieve titel werd opgenomen, zonder meer.

2.1.6. Verzoeker voert in het kader van zijn tweede asielaanvraag aan dat hij staatloos is. De adjunct-commissaris-generaal stelt wat dit betreft in de eerste plaats vast dat verzoekers hun verklaringen inzake enerzijds het verblijf van verzoeker in Rusland voor zijn komst naar België en anderzijds enkele belangrijke identiteitsdocumenten ongeloofwaardig zijn. De adjunct-commissaris-generaal leidt hieruit af dat er gegronde redenen zijn om te vermoeden dat verzoeker essentiële gegevens over zijn identiteit, staatsburgerschap of een eventueel legaal verblijf in Rusland probeert achter te houden. Verder stelt hij dat uit de door verzoeker aangebrachte stukken – met name stukken in verband met de door verzoeker

bij de rechtbank van eerste aanleg ingediende aanvraag tot erkenning als staatloze, waaronder brieven aan de ambassades van Armenië, Azerbeidzjan, Georgië en Rusland, en identiteitsdocumenten afgeleverd door de '*World Service Authority'* - niet blijkt dat deze effectief staatloos is, nu hieruit enkel kan worden afgeleid dat verzoeker niet de nationaliteit van Rusland bezit.

Wat deze motivering betreft, stellen verzoekers dat de weigering van de Azerbeidzjaanse en Armeense ambassade om een document te overhandigen waarin zij bevestigen dat verzoeker niet hun nationaliteit bezit de facto dient te worden beschouwd als een feitelijke weigering van deze ambassades verzoeker hun nationaliteit toe te kennen. Zij stellen dat anders oordelen leidt tot de de facto onmogelijkheid om de staatloosheid aan te tonen.

De Raad kan in dit verband evenwel enkel vaststellen dat verzoeker geen bewijs van staatloosheid heeft geleverd. Er blijkt immers niet dat de bevoegde rechtbank van eerste aanleg reeds een uitspraak heeft gedaan inzake de vraag van verzoeker om te worden erkend als staatloze en verder dient de adjunct-commissaris-generaal te worden gevolgd waar deze stelt dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken enkel blijkt hij niet de nationaliteit van Rusland bezit en dat niet kan worden nagegaan of verzoeker zich daadwerkelijk zonder enig gevolg heeft gewend tot de Georgische, Azerbeidzjaanse en Armeense ambassade. Dit klemt des te meer nu verzoekers een tweede asielaanvraag hebben ingediend waarin zij precies verzoekers staatloosheid wensten te benadrukken en zij er niet in slagen om de door hen beweerd ontvangen brief van de Georgische ambassade waarin zou zijn gesteld dat verzoeker niet de Georgische nationaliteit heeft, voor te leggen. De ervaringen naar aanleiding van hun eerste asielprocedure moeten verzoekers toch bewust hebben gemaakt van de noodzaak van bewijskrachtige gegevens, zodat het niet aannemelijk is dat zij een brief met betrekking tot een van de kernelementen van hun relaas niet kunnen voorleggen. De Raad wenst verder ook op te merken dat het aan verzoeker toekomt om een ambassade in de gelegenheid te stellen na te gaan of hij al dan niet een staatsburger is van het betrokken land, door zoveel mogelijk identiteitsgegevens en andere gegevens in verband met zijn persoon te geven en zo mogelijk stukken aan te brengen. Uit de door verzoeker bijgebrachte brieven aan ambassades blijkt niet dat hij hierbij enig identiteitsstuk of ander stuk heeft gevoegd dat het opzoekingswerk van de betrokken ambassades zou kunnen vergemakkelijken. In sommige van de door verzoeker verstuurde brieven aan ambassades wordt verder enkel de naam van verzoeker vermeld, zonder verdere gegevens zoals geboortedatum en –plaats, vroegere verblijfsgegevens, gegevens inzake ouders, enzovoort, zodat dient te worden aangenomen dat verzoeker in bepaalde gevallen zelf duidelijk in gebreke is gebleven om de vereiste informatie over te maken die de betrokken ambassade moest toelaten verzoeker te identificeren. De Raad herneemt verder de motivering in de bestreden beslissingen inzake de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers over enerzijds het verblijf van verzoeker in Rusland voor zijn komst naar België en anderzijds enkele belangrijke identiteitsdocumenten en de hieraan gekoppelde gegronde redenen om te vermoeden dat verzoeker essentiële gegevens over zijn identiteit, staatsburgerschap of een eventueel legaal verblijf in Rusland probeert achter te houden. Verzoekers doen geen enkele poging om op dit punt de motivering van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te brengen en duidelijkheid te verschaffen inzake verzoekers identiteit en verblijf voorafgaandelijk aan de komst naar België.

In de betreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat het voor verzoekers steeds mogelijk is om zich als gemend koppel van enerzijds Armeense origine en anderzijds gedeeltelijke Azeri- origine te vestigen in Armenië, zijnde – en dit is niet betwist – het land van nationaliteit van verzoekster en ieder geval een land van gewoonlijk verblijf van verzoeker.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met deze motivering, waarbij zij aangeven dat personen van Azeri-origine in Armenië niet overal geaccepteerd worden en dat er wel degelijk nog sprake is van een vervolging dan wel van een discriminatoire behandeling. Zij verwijzen op dit punt naar een stellingname van de voorzitter van de Armeense mensenrechtenorganisatie '*Helsinki Committee of Armenia'* zoals deze blijkt uit het administratief dossier. In een onderhoud van de studiedienst van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met voornoemde persoon gaf deze laatste aan dat de personen van Azerbeidzjaanse etnische origine die problemen hadden kunnen ondervinden Armenië al lang geleden hebben verlaten.

De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekers aangehaalde persoon tevens aangaf dat de algemene sfeer in Armenië niet vijandig is tegenover personen van Azerbeidzjaanse etnische origine. Voor het overige blijkt tevens uit de informatie vervat in het administratief dossier, en met name in de '*subject related briefing*' van 1 december 2010 inzake de situatie van de Azerbeidzjaanse etnische minderheid en van de gemengde Armeense – Azerbeidzjaanse koppels, dat actueel personen van

Azerbeidzjaanse etnische origine niet langer het doelwit zijn van discriminatie of geweld in Armenië en dat hetzelfde geldt voor gemengde Armeens – Azerbeidzjaanse koppels. Verzoeker maken op geen enkele wijze aannemelijk waarom hun situatie anders of uitzonderlijk zou zijn. Zij blijven dan ook in gebreke om met concrete gegevens de motivering in de bestreden beslissingen te ontkrachten. Een actuele vrees voor vervolging is niet aangetoond.

Verzoekers slagen er in hun verzoekschrift niet in de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen en hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft

2.2.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.2. In zoverre verzoekers aanvoeren dat hen ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus niet is toegekend, merkt de Raad allereerst op dat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 1 A van de vluchtelingenconventie.

2.2.3. In zoverre verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient verder opnieuw te worden aangenomen dat zij zich beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers doen gelden dat de situatie in Armenië voor mensen van Azeri-origine zeer ernstig is en dat het leven van verzoeker in gevaar is.

Er werd echter reeds vastgesteld dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is en dat uit objectieve gegevens blijkt dat actueel personen van Azerbeidzjaanse etnische origine niet langer het doelwit zijn van discriminatie of geweld in Armenië en dat hetzelfde geldt voor gemengde Armeens – Azerbeidzjaanse koppels. De Raad oordeelt dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter ook worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers met hun uiteenzetting niet aantonen dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt hiertoe evenmin over enige aanwijzing. Derhalve tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden aangenomen.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan het verder volstaan te verwijzen naar de bovenstaande bespreking van dit beginsel van behoorlijk bestuur en erop te wijzen dat verzoekers in gebreke blijven aannemelijk te maken dat verweerder de situatie in Armenië niet correct zou hebben beoordeeld.

Het middel is ongegrond.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam op grond van de voorliggende gegevens tot de conclusie is kunnen komen dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en al evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eendendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
mevr. A. DENYS ,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A. DENYS	A. WIJNANTS